

El tot s'hi val

Què hi ha d'estrany amb com els sectors més durs del PP estan tractant Mariano Rajoy. No l'hauria d'agafar de sorpresa, perquè durant quatre anys ha practicat o ha consentit el mateix contra el PSOE

ANTONI SEGURA, Catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona.

EL PUNT, 27 de maig de 2008

No podia ésser d'una altra manera, perquè des del 1993 és la marca de la casa. Primer fou la campanya del tot s'hi val –«de acoso y derribo», deien– contra l'últim govern de Felipe González. Certament, hi havia motius per criticar la legitimitat del govern, que havia perdut tota credibilitat amb els escàndols de corrupció, de guerra bruta (els GAL), d'escoltes telefòniques il·legals, de malversació de fons, etc. Però allò fou més que una dura crítica, fou molt més que les males paraules i els insults del PSOE (i d'Alfonso Guerra en particular) contra Adolfo Suárez en la segona legislatura de la transició. Allò fou la primera manifestació dels mètodes que, de llavors en endavant, pensava utilitzar una dreta apartada del poder durant catorze anys i que, sota el lideratge de José María Aznar, havia encabir dins seu les escorrialles de l'extrema dreta. Fou la primera vegada que s'utilitzava la pinça (PP + IU), «la Brunete mediàtica», la mentida, la calúmia i l'insult per fer fora un president del govern: «Váyase, señor González!», fou el crit de guerra de les hostes del PP. La situació del govern de Felipe González era indefensible i, per higiene democràtica i dignitat institucional, havia de passar a l'oposició, però no al preu del tot s'hi val que va fer servir el PP i que recordava en excés les actituds dels partits totalitaris d'entreguerres o les tècniques estalinistes de la lluita pel poder.

Entre el 1998 i el 2001, el tot s'hi val s'aplicà sense limitacions en contra del nacionalisme basc arran de la signatura del Pacte de Lizarra (setembre de 1998) i la treva d'ETA (setembre 1998-desembre 1999). El PNB i el lehendakari Juan José Ibarretxe, molt més que ETA mateixa, foren la diana sobre la qual descarregar un munt de mentides, calúmnies, acusacions no demostrades, etc. De nou, la Brunete mediàtica jugà el seu paper de hooligan i sponsor a la vegada. El PSE, guiat per Nicolás Redondo Terreros, qui no dubtà a saludar amb el braç aixecat juntament amb Jaime Mayor Oreja i amb Fernando Savater de mestre de cerimònies al Kursaal de Donostia, es deixà arrossegar pel PP. Ja se sap, deien llavors, uns mouen l'arbre i altres recullen les nous, en clara referència a la suposada connivència del PNB i ETA, que eren presentats com les dues cares d'una mateixa moneda. I, per primera vegada, s'utilitzaren determinades associacions de víctimes del terrorisme (AVT) amb finalitats partidistes i electorals.

Però, sens dubte, on el tot s'hi val assolí uns nivells goebbelians gairebé insuperables fou en la campanya contra el primer govern tripartit de Catalunya, contra l'Estatut (s'ha arribat a dir que era l'Estatut d'ETA), que desembocaren en un anticatalanisme visceral i en un boicot als productes catalans. També contra els ciutadans de Catalunya –presoners del nacionalisme català, deien– s'han utilitzat a bastament la calúnnia i la mentida; només cal recordar la insistència amb què s'afirmava que a Catalunya es perseguia el castellà.

I també contra el primer govern de José Luis Rodríguez Zapatero, l'oposició popular no ha fet altra cosa que utilitzar el tot s'hi val. La campanya d'assetjament ha estat brutal durant aquests darrers quatre anys i s'ha fet servir tot el que estava a l'abast dels dirigents populars: la

Brunete mediàtica i la seva descarada manipulació informativa, manifestacions en contra del govern convocades pel nucli dur de l'Església catòlica o determinades AVT, mentides («España se rompe», «ha vendido Navarra a ETA», calúmnies («ha pactado con ETA»), insults («asesino», entre els de to menor), la barra per negar avui el que s'havia fet ahir, la deslleialtat institucional en tot el procés de pau, etc. I de rerefons, la deslegitimació i el qüestionament sistemàtic dels resultats del 14 de març del 2004, insinuant perversament la mà d'ETA (d'una ETA amb qui, es deia, el govern negociava «la rendición del Estado») en la responsabilitat dels atemptats de Madrid de l'11-M.

Què hi ha d'estrany amb com els sectors més durs del PP estan tractant Mariano Rajoy. Ja li han dit de tot: «traidor», «Rajoy, dimisión», «Vete con Zapatero!», «Con María [San Gil] o con ETA». No l'hauria d'agafar de sorpresa, perquè durant quatre anys ha practicat o ha consentit el mateix. Certament, malgrat perdre les eleccions, pocs podien esperar l'espectacle caïnita que està donant aquests dies el PP. I tot just comença, perquè hom sospita que estem davant d'una campanya orquestrada, des de dins i des de fora del PP, per fer que el líder popular no arribi políticament viu al congrés de juny.

Es pretén que Mariano Rajoy tiri la tovallola en els pròxims dies en què se succeiran noves dimissions esglaonades dels sectors més durs del partit. I per això s'utilitzen de nou tots els mitjans disponibles (incloses les manifestacions). Des de Catalunya estant, no ho sentirem per Rajoy, no ho mereix.

I Rajoy sap molt bé que els principals impulsors d'aquesta cada cop més evident conspiració «no se esconden en desiertos lejanos, ni en

montañas remotas» i que, a un segon nivell, el comandament ocupa les seus d'emissores i de diaris que fins fa poc li reien totes les gràcies. Li han fet saber que determinades AVT i alguns cercles de la Conferència Episcopal li han girat l'esquena. I sap, finalment, que els impulsors estan disposats a fer servir mètodes molt poc democràtics per destruir-lo políticament. I això ens hauria de preocupar, perquè, si aconsegueixen el seu propòsit i arriben al poder (i no vull especular sobre els mètodes que poden fer servir), també poden destruir una convivència i una cohesió social que la globalització i la recessió econòmica fan cada dia més difícil.